

ΚΑΤΩ ΑΠΟ

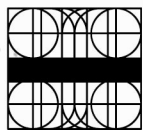
ΤΗ ΒΑΣΗ

ΕΝΤΥΠΟ ΤΗΣ ΑΝΟΙΧΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΔΥΤΙΚΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΩΝ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ Α-ΤΑΞΙΑ

#4

Το “ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΣΗ” αποτελεί μια προσπάθεια σχολιασμού της εκπαίδευσης και όχι μόνο, μέσα από μία κριτική ματιά. Γράφεται, συνδιαμορφώνεται και τυπώνεται στα πλαίσια της Ανοιχτής Συνέλευσης Δυτικών Συνοικιών, δηλαδή, από κόσμο, που δρα στις πλατείες, τους δρόμους και τις γειτονιές της δυτικής Θεσσαλονίκης. Μια συνέλευση που συμμετέχουν όσοι αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους ζωντανό κομμάτι αυτής της κοινωνίας, ανεξαρτήτως χρώματος, σεξουαλικών προτιμήσεων, φύλου ή θρησκείας.

Το έντυπο δεν έχει σκοπό να στρατολογήσει σε καμία οργάνωση ή κόμμα. Αντιλαμβανόμενοι, πως τίποτα δεν άλλαξε από την απάθεια του καναπέ, με το λόγο μας επιδιώκουμε να δώσουμε μια σπίθα που πιθανόν να πυροδοτήσει σκέψη, ενώ με τη δράση μας βιώνουμε στο σήμερα τις αξίες της ισοτιμίας, της αλληλεγγύης, της συντροφικότητας, της ελευθερίας.

Το έντυπο διανέμεται χέρι με χέρι, χωρίς αντίτιμο, όχι γιατί δεν κοστίζει, αλλά γιατί πιστεύουμε πως οι ιδέες μας αλλά και οτιδήποτε αποδρά από την στείρα και τυποποιημένη πραγματικότητα, δεν θα πρέπει να πουλιέται, αλλά ούτε και να αγοράζεται.

Επειδή ακριβώς δεν θεωρούμε το μοντέλο της ζωής που μας πλασάρουν, με κάθε δυνατό μέσο, μονόδρομο, γινόμαστε συμμετοχοί σ' έναν καθημερινό αγώνα προς την διεκδίκηση της **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ** μας, που προκύπτει από μας για μας, χωρίς διαμεσολαβητές και αφεντικά, επιθυμώντας την κοινωνική απελευθέρωση μέσα και έξω από τα σύγχρονα σχολικά κελιά.

**ΟΤΑΝ ΠΑΙΖΕΙΣ ΤΟ
ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥΣ,
ΕΙΣΑΙ ΗΔΗ ΧΑΜΕΝΟΣ.**

**ΚΑΝΕ ΤΟΥΣ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΝ
ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙ.**

ΕΝ-ΔΥΟ ΠΡΟΧΩΡΩ, ΒΗΜΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ...

Κάτι μου θυμίζει αυτό. Αλλά τι? Αλλάστε δεν έχω πάει και σε κανέναν πόλεμο. Κι όμως, ακόμα και σε καιρούς «ειρήνης» αυτός ο ήχος εξακολουθεί να αντηχεί στα μυαλά και τις συνειδήσεις μας, παίρνοντας σάρκα και οστά μέσα από τις παρελάσεις. Στο σχολείο μας μαθαίνουν από μικρούς πώς να στεκόμαστε στη γραμμή, να παπαγαλίζουμε το «μεγαλείο» του έθνους και να υπακούμε στις εντολές των «ανωτέρων». Μετά από τα 12 χρόνια φαγούρας στο σχολείο αν είμαστε αγόρια καλούμαστε να ντυθούμε στο χακί ενώ από την άλλη μας πηλασάρεται η εικόνα της σίγουρης δουλειάς μέσα από την ένταξη σε στρατιωτικές σχολές. Τι καλείσαι όμως να αντιμετωπίσεις κάτω από το καθεστώς πλήρους πειθαρχίας και υποταγής?

Κατά τη διάρκεια της ζωής σου σίγουρα έχεις ακούσει στερεότυπα όπως «αν πας στρατό θα γίνεις άντρας» ή «η πατρίδα σε καλεί». Αυτό δεν μας προκαλεί καμία εντύπωση καθώς ο στρατός ως θεσμός είναι βαθιά ριζωμένος μέσα στην ελληνική κοινωνία, η οποία ακολουθεί πιστά το τρίπτυχο πατρίς-θρησκεία-οικογένεια. Χιτίζεται πάνω στην ιεραρχία και στοχεύει στο να δέχεται παθητικά εντολές, να στοιχίζεται στη σειρά, να εκτελεί «καθόνια», να ταυριάζει στη μοιομορφία του χακί συνόλου, να μην αντιδράς και απλά να υπακούς.

Η εκπαίδευση που σου επιβάλλεται να ακολουθήσεις βασίζεται στην αποδοχή της βίας προς τους εχθρούς που ορίζει αυτή η πολεμική μηχανή, που στην σημερινή πραγματικότητα μεταφράζεται κυρίως στο κυνήγι μεταναστών στα σύνορα. Μέσα σε ένα τόσο κυριαρχικό και καταπιεστικό πλαίσιο δεν υπάρχει καμία ανοχή στη διαφορετικότητα και κανένας σεβασμός προς τις ιδιαιτερότητες του κάθε ατόμου. Δημιουργικότητα, κριτική σκέψη και ελεύθερη βούληση δεν συνάδουν άλλα με τη στρατιωτική πειθαρχία.

Όσον αφορά την υποχρεωτική θητεία, είσαι αναγκασμένος να καταναλώσεις σχεδόν ένα χρόνο από τη ζωή σου για να εκτίσεις τη θητεία σου, κάτι που συναντάται σε ελάχιστες χώρες εντός ΕΕ σήμερα. Συχνά, η ψυχολογική πίεση που ασκείται και ο εθισμός στη βία έχουν οδηγήσει δεκάδες ατόμων στην αυτοκτονία. Δεν είναι επίσης λίγες οι φορές που ακούμε για τραυματισμούς και «ατυχήματα» μέσα στα στρατόπεδα. Αντίστοιχα, συχνά οι φαντάροι χρησιμοποιούνται ως δωρεάν δεξαμενή εργατικών χεριών για έργα που αναλαμβάνει ο στρατός όπως το χτίσιμο φρακτών στα σύνορα (ανάμεσα σε άλλα, το χτίσιμο φρακτών στα σύνορα και η διαμόρφωση των στρατοπέδων συγκέντρωσης των μεταναστών).

ΜΗ ΓΙΝΕΣΑΙ ΒΛΗΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΟΥΣ

Ποια είναι όμως τα συμφέροντα του στρατού που καλείσαι ως καλός πολίτης να υπερασπιστείς; Ο θεσμός αυτός, από την εμφάνιση του και έπειτα, έχει υιοθετήσει τον ρόλο του «προστάτη» του έθνους απέναντι σε πάσης φύσεως εχθρούς. Στην πραγματικότητα όμως είναι αυτός που συμμετέχει σε αιματηρούς πολέμους (βλέπε Κόσοβο) συμπράττοντας με το ΝΑΤΟ, εκπαιδεύεται για να καταστείλει απεργίες και κοινωνικούς αγώνες* στο εσωτερικό της χώρας και μπαίνει στον ρόλο του μεσίτη κάνοντας μπίζνες με ό,τι πέφτει στη δικαιοδοσία του. Όλα τα παραπάνω καλύπτονται κάτω από το πέπλο του ενός και μοναδικού σκοπού: Για τη μαμά πατρίδα. Για ποια πατρίδα μιλάμε όμως? Εμείς δεν αναγνωρίζουμε τα νοητά όρια πάνω στον χάρτη που ορίζουν χώρες και «πατρίδες». Τα κράτη σπκάνουν σύνορα και φράχτες, περιορίζουν και ποινικοποιούν την ελεύθερη μετακίνηση των ανθρώπων και ενισχύουν τις εθνικιστικές και μισαλλήλοδοξες αντιλήψεις ανάμεσα στους λαούς. Και όλα αυτά φυσικά με την ενεργή παρουσία του στρατού. Βλέπουμε λοιπόν ότι ο κύριος ρόλος του στρατού δεν είναι άλλος από την διατήρηση των κοινωνικών ανισοτήτων και της κυριαρχίας των ισχυρών αυτού του κόσμου έναντι των καταπιεσμένων, των φτωχών, των περιθωριοποιημένων.

Τώρα βέβαια θα σκεφτείς πως καλά όλα αυτά, αλλά τι να κάνεις που ο στρατός είναι εκεί και σε περιμένει να καταταγείς; Άσε που σου τάζει μια σίγουρη θέση εργασίας με καλό εισόδημα αν γίνεις πιόνι στην μηχανή του, με την εισαγωγή σου σε μία στρατιωτική σχολή. Για ακόμα μια φορά η απάντηση είναι η ίδια. Η ντροπή δεν είναι δουλειά. Η υπηρεσία στον στρατό σημαίνει αυτόματα την θέση ενάντια σε όλους αυτούς και αυτές που αγωνίζονται κατά ενός συστήματος που σε θέλει να είσαι είτε δούλος είτε άρχοντας. Ένας κόσμος που λειτουργεί με αξίες όπως η ελευθερία, η ισότητα και η αλληλεγγύη δεν χρειάζεται κανενός είδους στρατούς. Υπάρχει μια ολόκληρη ιστορία αγώνων ενάντια στον στρατό. Επιλογές λοιπόν υπάρχουν πάντα και καμία υποχρέωση δεν είναι μονόδρομος. Έτσι, στο σήμερα υπάρχει η επιλογή της απαλλαγής μέσω του «τρελόχαρτου» [15], της εναλλακτικής θητείας μέσω της άμισθης εργασίας σε άλλες κρατικές υπηρεσίες ή οργανισμούς, της λιποταξίας και τέλος της ολικής άρνησης στράτευσης.

Η τελευταία αποτελεί και την πιο πολιτικά ενουείδητη επιλογή, καθώς είναι μια συλλογική κριτική και άρνηση του στρατού και των αξιών που αυτός αντιπροσωπεύει. Παρά τις δυσκολίες που ενέχει αυτή η απόφαση, τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότερα άτομα γίνονται ολικοί αρνητές στράτευσης είτε συλλογικά είτε ατομικά βρίσκοντας στο πλευρό τους διάφορα αντιμιλιταριστικά κινήματα και θέτοντας τις προοπτικές συνέχισης και διάχυσης αυτού του αγώνα. Οι πλαστοί «μονόδρομοι» είναι εδώ λοιπόν για να τους συντρίψουμε.

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΡΕΑΣ ΓΙΑ ΘΒΙΔΕΣ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΠΡΟΔΙΔΟΥΜΕ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

*Δεν είναι λίγα τα δημοσιεύματα που έχουν βγει κατά καιρούς στην δημοσιότητα σχετικά με τις εκπαιδευτικές ασκήσεις που εκτελεί ο ελληνικός στρατός, χρησιμοποιώντας σενάρια όπως η καταστολή διαδηλώτων σε συνθήκες συγκρούσεων ή η επανακατάληψη εργοστασίου που έχει καταληφθεί από «ταραξίες». Σε αυτές λοιπόν τις ασκήσεις οι δυνάμεις καταστολής, με περιβολή ανάλογη των ΜΑΤ, αναλαμβάνουν με την χρήση χημικών και άλλων όπλων να διαλύσουν τα πλήθη μέσα στα αστικά κέντρα. Ποιοι είναι λοιπόν τελικά αυτοί οι «εχθροί» από τους οποίους μας προστατεύει όλους εμάς ο στρατός; πηγή: http://diktiostpartakos.blogspot.gr/2010/08/blog-post_3222.html

ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Μια βόλτα μέσα στην πόλη είναι αρκετή για να παρατηρήσει κανείς σπίτια τα οποία κάποτε στέγαζαν όναρα, επιθυμίες, ανάγκες να στέκουν πλέον έρημα, έρημια του παιχνιδιού της μετατροπής της στέγασης από ανάγκη σε εμπόρευμα (εμπορευματοποίηση).

Κάποιες φορές όμως αυτά τα σπίτια ξαναπαίρνουν ζωή, όχι γιατί απέκτησαν νέο ιδιοκτήτη, αλλά γιατί άνθρωποι που είτε από ανάγκη είτε από επιλογή δεν πληρώνουν νοίκι και επιλέγουν να τα κάνουν στεγαστικές καταλήψεις. Είναι διαχρονικός και παγκόσμιος ο παραλογισμός αυτού το κόσμου άλλωστε να υπάρχει στεγαστικό πρόβλημα και παράλληλα χιλιάδες άδεια σπίτια.

Η στεγαστική κατάληψη δεν είναι πάντα ατομική επιλογή αλλά συλλογική απόφαση ατόμων που μοιράζονται κοινές ανησυχίες. Μέσω της απόφασης αυτής δημιουργείται μια καθημερινότητα αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας που φτάνει και στο επίπεδο της κοινής ζωής σε αντίθεση με τον σύγχρονο τρόπο ζωής που ο καθένας και η καθεμία είναι κλεισμένος σε ένα διαμέρισμα, αποξενωμένη από τους γείτονές της, ζώντας μια εικονική ζωή μπροστά

στην τηλεόραση. Για να γίνουν τα σπίτια αυτά κατοικήσιμα είναι απαραίτητες πολλές φορές επισκευές τις οποίες κάνουν οι ίδιοι οι νέοι κάτοικοι χωρίς την παρουσία «μιστόρων» και άλλων εξειδικευμένων εργατών και χωρίς φυσικά την παρουσία καμίας χρηματικής ανταλλαγής. Έτσι, ο χρόνος που διαφορετικά θα ξοδεύοταν δουλεύοντας για να εξασφαλιστούν αυτά τα χρήματα τώρα αφιερώνεται σε διεργασίες δημιουργικές, για το συμφέρον των κατοίκων και όχι των αφεντικών.

Αυτή η πρακτική δεν πέφτει από τον ουρανό αλλά είναι απόρροια της συνεχιζόμενης εκμετάλλευσης και καταπίεσης καθώς και των αντιστάσεων που ιστορικά έχουν αναπτυχθεί απέναντι σε αυτές. Η χειρότερηση των όρων ζωής, η ανεργία, οι μειώσεις μισθών και συντάξεων, οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας είναι η πραγματικότητα που παλιότερα αλλά και σήμερα καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε. Οι συλλογικές αντιστάσεις και συγκεκριμένα οι καταλήψεις στέγης ιστορικά έχουν αναπτυχθεί σε τέτοιες συνθήκες.*

Προφανώς αυτή η πραγματικότητα έρχεται σε αντίθεση με τα συμφέροντα είτε του ίδιου του κράτους, είτε του κάθε μικρού ή μεγάλου ιδιοκτήτη που θέλει να διαφυλάξει την ιδιοκτησία του, είτε του κάθε γείτονα που είναι διατεθειμένος να ρουφιανέψει οποιον/α θα μπαίνει σφήνα στο τρίπτυχο ησυχία-τάξη-ασφάλεια. Για αυτό και δεν είναι λίγες οι φορές που καταλήψεις βρέθηκαν στο στόχαστρο της καταστολής με εκκενώσεις κτηρίων, κάποια από τα οποία κατεδαφίζονται άμεσα για να αποτραπεί η επανακατάληψή τους. Τα κινήματα αλληλεγγύης στις καταλήψεις θέτουν κεντρικά το ζήτημα της στέγασης ενάντια στις εμπορευματικές σχέσεις και έχουν καταφέρει η πρακτική της κατάληψης να επιβιώνει μέχρι τώρα.

Η κριτική στις εμπορευματικές σχέσεις στη στέγαση δεν μπορεί παρά να είναι κριτική και στην ιδιοκτησία ως τέτοια. Η ιδιοκτησία διαχωρίζει τους ανθρώπους σε αυτούς που πρέπει να πληρώσουν ενοίκιο για να στεγαστούν και σε αυτούς που λαμβάνουν κέρδος από αυτό. Προφανώς και δεν αναφερόμαστε σε αυτούς που έχουν ένα σπίτι για να το κατοικούν αλλά σε όσους βγάζουν κέρδος από την ιδιοκτησία τους. Η γενική συνθήκη πάντως της ιδιοκτησίας και της ιδεολογίας της απόκτησής της κρατάει τα άτομα δέσμια της εργασίας και των αφεντικών ενώ διαιωρίζει το στεγαστικό πρόβλημα.

ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΤΑΠΙΑ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΟΥΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

* στην Ιταλία υπάρχουν μέχρι και σήμερα ολόκληρες κατειλημμένες γειτονιές στις οποίες κατοικούν χιλιάδες κόσμο από την δεκαετία του 70 ως απάντηση στην τότε καπιταλιστική κρίση.

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Η ΛΞΗ ΕΓΩ

...Μας έλεγε ένας από τους συντρόφους διοικητές, —που δεν ζει πια και ηγετόταν γερο-Αντόνιο—, έναν Γενάρη σαν κι αυτόν, την ιστορία μερικών ηέξων...

Μας έλεγε λοιπόν ο γερο-Αντόνιο για την ιστορία των ηέξων, πώς γεννήθηκε η λέξη εγώ. Έλεγε ότι οι πρώτοι άντρες και οι πρώτες γυναίκες που κατοίκησαν αυτήν τη γη ήταν ιθαγενείς, όπως η πλειονότητα όσων βρίσκονται εδώ. Και έλεγε ότι, στην αρχή, η δουλειά που έκαναν αυτοί οι άντρες και αυτές οι γυναίκες μοιραζόταν ισότιμα σε όλους και όλες, αλλά μετά ήρθε ο ισχυρός, ο πλούσιος, και άρχισε να παίρνει αυτό που ήταν η εργασία του καθενός. Και τότε, ήενε οι πρώτοι μας δάσκαλοι, οι γηραιότεροι από μας, μια ιστορία πόνου και αγώνα άρχισε να διαπερνά τη γη, τη γη όπου είμαστε και σήμερα ονομάζουμε Μεξικό.

Λένε ότι τότε, όταν κάποιος άρχιζε να μιλάει και να ήέει εγώ, προσπαθούσε να δώσει όνομα στον πόνο, την οργή, την αγανάκτησή του. Και όταν κάποιος άρχιζε να ήέει «εγώ υποφέρω, εγώ πονώ, εγώ έχω αυτά τα προβλήματα», μάθαινε να αναγνωρίζει τον εαυτό του ως ανθρώπινο ον. Πριν το εγώ που γεννήθηκε τότε, δεν υπήρχε ούτε εκμετάλλευση ούτε εξαθλίωση. Όταν κάποιος ήέει εγώ, μιλάει ένα άτομο, δεν μιλάει μια συλλογικότητα.

Λέει λοιπόν ο γερο-Αντόνιο ότι όταν ήέμε εγώ, δίνουμε όνομα στην ιστορία μας και τότε με βάση αυτό, αρχίζουμε να καθαίνουμε τις άλλες ηέξεις. Από το βήεγμα και τον ήχο της φωνής καθαίνουμε να αναγνωρίζουμε τον ήέλιο, που είναι διαφορετικός, και ήέμε αυτός, αυτή. Συνεχίζουμε όμως να είμαστε, ως άτομα, μόνοι, χωριστά από τους υπόλοιπους. Και αρχίζουμε να αναγνωρίζουμε σε αυτόν ή σε αυτήν τις ίδιες ήύπες και τα ίδια βάσανα, όχι όταν ανοίζουμε τα αυτιά ή το στόμα μας αλλά όταν ανοίζουμε την καρδιά μας.

Και ήέει ο γερο-Αντόνιο ότι όταν το εγώ συναντά το αυτός ή το αυτή και ανακαλύπτει ότι έχουν τον ίδιο πόνο, αρχίζει να δημιουργείται μια ηέξη, η πιο δύσκολη στην ιστορία της ανθρωπότητας, η ηέξη εμείς. Λέει ο γερο-Αντόνιο ότι τη στιγμή που το εγώ, και το αυτός και το αυτή και το εσύ (όταν υπάρχει μεγαλύτερη εμπιστοσύνη) και το εσείς (όταν αποτελεί ένδειξη σεβασμού) μετατρέπονται στο εμείς, τότε μπορεί, υπάρχει η πιθανότητα, ο πόνος και τα βάσανα, που έδωσαν όνομα στο εγώ, στο αυτός, στο αυτή, στο εσύ, στο εσείς, να μετατρέψουν το εγώ σε χαρά.

Ο γερο-Αντόνιο έλεγε ότι έρχεται μια στιγμή που ζευγαρώνουν οι πόνοι, που ενώνεται το εγώ με το αυτός, το αυτή, το εσύ, το εσείς, και αρχίζουν να αναρρωτιούνται ποιος ευθύνεται γι' αυτόν τον πόνο και αυτά τα βάσανα, που στην αρχή ήταν ενός ατόμου, για να γίνουν έπειτα μιας οικογένειας και στη συνέχεια μιας ομάδας εργαζομένων. Τότε λοιπόν, μιλήντας και ακούγοντας, ανακαλύπτουν ότι υπεύθυνος γι' αυτά είναι αυτός που βρίσκεται από πάνω, και τότε είναι που γεννιέται η λέξη αυτοί.

Λέει ο γερο-Αντόνιο ότι όταν κάποιος λέει τη λέξη αυτοί ή αυτές, κοιτάζει προς τα πάνω, σ' αυτόν που χτίζει τα πλοήθη του με τη δική μας φτώχεια, σ' αυτόν που χτίζει την ευτυχία του με τη δική μας δυστυχία, σ' αυτόν που χτίζει το μέλλον του σε βάρος του δικού μας παρόντος και παρελθόντος. Και τότε, λέει ο γερο-Αντόνιο, είναι σωστός ο τρόπος που μιλούν αυτοί που είναι από κάτω...

(απόσπασμά από την ιστορία του εξεγερμένου υποδιοικητή Μάρκος «Πώς γεννήθηκε η λέξη εγώ»)
3 Φεβρουαρίου 2006

Ορισμένα, ποίησις Βερακρούς
Συνέλιξη με συμμετέχοντες στην «Άλλη Καμπάνια»

εξεγερμένος υποδιοικητής Μάρκος-ιστορίες για τους ανθρώπους του καλαμποκιού, μτφ. Αντωνία Μ., Εύη Π., Νάντια Τ., εκδ. Εκδόσεις των Ξένων, Θεσσαλονίκη, 2009

Οι ζαπατίστας είναι μια αυτόνομη εξεγερμένη κοινότητα ιθαγενών στο Μεξικό, οι οποίοι, την 1η Γενάρη του 1994 αποφάσισαν να κηρύξουν πόλεμο, όχι μόνο ενάντια στην κυβέρνηση του Μεξικού, αλλά και ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Η αυτονομία των Ζαπατίστας είναι η ίδια η εφαρμογή του προτάγματος της ελευθερίας, με την θεωρία και την πράξη να συντηρούν έκτοτε στις κοινότητες που χτίζονται στα βουνά του Μεξικού.

<https://www.anarxeio.gr/contents/view/odhgies-gia-n-allajeir-ton-kosmo>

<http://zsol.erpivblogs.net/>

<files/2013/02/%CE%A0%CE%91%CE%93%CE%9A%CE%9F%CE%A3%CE%9C%CE%99%CE%91-%CE%97%CE%A7%CE%A9-BLOGHR.pdf>

<http://solidarioszapattistas.erpivblogs.net/>

ΔΕΣ ΤΟΥΣ!

**ΟΙ ΑΛΗΤΕΣ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΔΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΤΟ ΡΙΣΚΟ ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΣΤΗ ΜΙΑ ΡΟΔΑ.
ΚΟΙΤΑ ΛΙΓΟ ΓΥΡΩ ΣΟΥ. ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ.
ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΒΓΑΖΟΥΝ ΓΟΥΣΤΑ ΣΤΟ PARKOUR.**

**ΕΙΝΑΙ, ΣΤ' ΑΛΛΑΝΙΑ ΠΟΥ ΑΚΟΜΑ ΒΑΦΟΥΝΕ ΤΡΕΝΑ
ΚΑΙ ΣΕ INLINEΑΔΕΣ ΠΟΥ 'ΧΟΥΝ ΓΟΝΑΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ.
ΕΙΝΑΙ ΟΙ SKATERS ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΡΑΜΠΑ
ΚΑΙ ΟΙ BEATBOXERS ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΝΟΥΝΕ ΑΚΟΜΑ ΜΑΓΚΑ ΤΣΑΜΠΑ.**

**ΣΤΟΥΣ ΒΜΧΑΔΕΣ ΕΧΩ ΒΡΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΑΛΗΤΕΣ,
ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΟΛΠΑ ΜΕΣ' ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΟΝΟ ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ.
ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΤΩ ΑΠ' Τ' ΑΓΑΛΜΑ
ΕΧΩ ΔΕΙ ΝΑ ΧΩΝΟΥΝΕ ΡΙΜΕΣ ΓΙΑ ΠΛΑΚΑ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ.**

**ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ Β-BOYS, ΧΩΡΙΣ ΑΣΤΕΙΑ,
ΤΑ 'ΧΩ ΔΕΙ ΣΤΕ ΓΗΠΕΔΑΚΙΑ BASKET ΧΩΡΙΣ ΒΡΑΒΕΙΑ.
ΚΙ ΑΝ ΕΣΥ ΑΚΟΜΑ ΨΑΧΝΕΙΣ ΤΟ ΛΟΓΟ ΥΠΑΡΞΗΣ,
ΟΙ ΑΛΗΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΤΡΟΠΟ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΚΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ.**

Στίχοι από το τραγούδι Α.ΛΗ.Τ.Η.Σ.

Παύλος Φύσσας (Killah P) ,δολοφονήθηκε από τον φασίστα ρουπακιά στις 18.9.13

Ο Ιωάννης Μεταξάς επέβαλε τις στρατιωτικές παρελάσεις στα σχολεία, οι οποίες κρατούν μέχρι και σήμερα, γιατί θαύμαζε ως γνήσιος φασίστας, την ομοιομορφία της ναζιστικής νεολαίας της Γερμανίας. Ακόμη και μέχρι σήμερα η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που επιβάλλει στους μαθητές της να κάνουν παρέλαση...

Κατέληξε στο να πει το γνωστό «όχι» για δύο λόγους. Πρώτον και κυριότερον επειδή ενώ η εξουσία στην Ελλάδα έδειχνε φαινομενικά ουδέτερη, η βάση δηλαδή ο λαός κάθε μέρα που περνούσε δήλωνε και πιο ξεκάθαρα ότι ήθελε να πολεμήσει εναντίων των φασιστών με κάθε μέσο. Με πορείες, διαδηλώσεις, στις κουβέντες στα καφενεία και στους χώρους της δουλειάς.

Ο δεύτερος έχει να κάνει με το γεγονός ότι παρόλο που ήταν δηλωμένος φασίστας, είχε πάρει την εξουσία με την βοήθεια του βασιλιά ο οποίος ήταν και στην ουσία πιόνι των Άγγλων.

Αρνήθηκε σε δημοκρατικούς απότακτους αξιωματικούς να σταλούν στο μέτωπο και παράλληλα αρνήθηκε την αίτηση πολιτικών κρατούμενων, τους οποίους είχε στο μεταξύ στοιβάξει σε φυλακές και ξερονήσια, να σταλούν στην Αλβανία για να πολεμήσουν ενάντια στο φασιστικό ιταλικό στρατό.

**+ ΜΠΟΝΟΥΣ ΣΠΕΣΙΑΛ ΕΡΩΤΗΣΗ:
ΓΙΑΤΙ ΚΑΝΕΝΑ ΣΧΟΛΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΠΟΙΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ
ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΤΙΣ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΤΟΥ 1944 ;**

Ο Ιωάννης Μεταξάς βοηθήθηκε στο να επιβάλλει την δικτατορία της 4ης Αυγούστου το 1936, μετά από τον «συμπτωματικό» θάνατο των 4ων σημαντικότερων πολιτικών προσώπων της χώρας το πρώτο 4μνηνο του 1936.

Έχει αποδειχθεί από τις μετέπειτα δηλώσεις των πρωταγωνιστών εκείνης της περιόδου ότι το εν λόγω πραξικόπημα ήταν απόφαση από τις Μεγάλες δυνάμεις με στόχο να προετοιμάσει την χώρα για την συμμετοχή της στον 2ο Παγκόσμιο πόλεμο

Ένα από τα πρώτα πράγματα που έπραξε το καθεστώς Μεταξά μόλις επιβλήθηκε στην χώρα ήταν να επιτεθεί σε κάθε συνδικάτο και αγώνα εργαζομένων που διεκδικούσε καλύτερες συνθήκες εργασίας. Πέρα από τις πολιτικές διώξεις εναντίων κομμουνιστών, αναρχικών και άλλων αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας, απαγόρευσε το ρεμπέτικο τραγούδι και κινήγησε και τους ρεμπέτες και τους χασικλήδες...

Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που δεν γιορτάζει την ημερομηνία αποχώρησης των κατοχικών δυνάμεων αλλά την έναρξη του πολέμου με αυτές.

**ΔΕΝ
ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝΕ
ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ!**

**ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ
ΕΙΝΑΙ Ο ΣΤΟΧΟΣ.
ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ.**

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Email: sidithes@espiv.net

<http://sineleusiditika.wordpress.com>

www.facebook.com/sineleusiditika

Κάθε Τρίτη στις 8.30μμ
στη σχολή κινηματογράφου,
Ικονίου 1, Σταυρούπολη

(Λεωφόρο 34, στάση "καπνομάγαζα")